

Ваҳйи Исои Масеҳ - Рақами Чордаҳум

Мӯҳри Ҳафтум

Jeff Pippenger

2023-11-11

Чанги санчишии фариштагон, ки бо Люсифер дар осмони сеюм оғоз ёфт ва дар боби дувоздахуми Ваҳй тасвир шудааст, намунаи чанги санчишии одамон ва фариштагон аст, ки дар осмони якум ба анҷом мерасад. Вақте ки шайтон ва фариштагони ӯ аз осмони сеюм ронда шуданд, шайтон дар боғи Адан чабҳаи нави чангро кушод. Чунон ки дар чанги осмони сеюм бо Люсифер буд, Худо барои инсоният низ давраи санчиширо муқаррар намуд. Чанг дар осмони якум, ки ба таври ҷиддӣ бо қонуни якшанбеи наздикшаванда оғоз меёбад, анҷоми замони санчиширо барои инсоният ифода мекунад.

Дар бобҳои дувоздахум ва сенздахуми Ваҳй аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козиб муаррифӣ шудаанд. Одатан он се қудрат пеш аз ҳама ҳамчун намояндаи таърихи гузаштаи ҳамон се қудрат фаҳмида мешаванд, аммо ба Юҳанно гуфта шуд, ки «он чиро, ки баъд аз ин хоҳад шуд» бинависад, ва тамоми китоби Ваҳй дар бораи «рӯзҳои охир» сухан мегӯяд; бинобар ин мо усули Китоби Муқаддасро ба кор мебарем, ки анҷом бо оғоз тасвир карда мешавад, ва рамзҳои Ваҳиро ҳамчун ҳақиқати ҳозира, на гузашта, татбиқ менамоем.

Шайтон ҳам дар чанге, ки ӯ дар осмони сеюм оғоз намуд, ва ҳам дар нахустин набард, ки ӯ дар боғи Адан назди одамон овард, чунин шинохта шудааст, ки барои расондани паёмҳои фасодёфтаи худ, то чанги худро ба анҷом расонад, аз «гипноз» истифода бурдааст.

«Шайтон Одами аввалро дар Адан васваса кард, ва Одам бо душман баҳс намуд, ва ба ин васила ба ӯ бартарӣ дод. Шайтон қувваи гипнози худро бар Одам ва Ҳавво ба кор бурд, ва ҳамин қувваро кӯшиш кард бар Масеҳ низ ба кор барад. Аммо пас аз он ки каломи Навишта иқтибос карда шуд, Шайтон дарёфт, ки ҳеҷ имкони ғолиб омадан надорад.

«Мардон ва занон набояд илми онро биомӯзанд, ки чӣ гуна ақли касонеро, ки бо онҳо муошират мекунанд, ба асорат дароранд. Ин ҳамон илмест, ки Шайтон таълим медиҳад. Мо бояд ба ҳар чизи аз ин навъ муқовимат намоем. Мо набояд бо мезмеризм ва гипноз сарукор дошта бошем — илми он касе, ки манзилати нахустини худро аз даст дод ва аз саҳнҳои осмонӣ ронда шуд». Mind, Character and Personality, 713.

«Илме, ки Шайтон таълим медиҳад», аз ҷониби тоҷирони ҷаҳонигаро ба камол расонида шудааст ва дар «рӯзҳои охир» ба воситаи «шоҳроҳи ғавқуллодаи иттилоотӣ» амалӣ мегардад. Шайтон падари дурӯғ аст; ва бузургҷуссагони васоити ахбор на танҳо ботилро тарғиб мекунанд, балки ҳақиқатро низ аз филтр мегузaronанд, онҳо касонеро, ки ба назари худ мулҳид мешуморанд, пайғирӣ мекунанд ва мукамалтарин шакли гипнозеро, ки дар тамоми таърихи сайёраи замин ҳаргиз ба кор бурда шудааст, истифода мебаранд. Чанге, ки дар осмони сеюм оғоз ёфт, ба ин хусусияти чанги Шайтон таъкид мекунад, то ки

мӯъминоне, ки ҳангоми оғоз ёфтани ҷанги осмони аввал зинда хоҳанд буд, ба василаи дониши пешакӣ пешогоҳ гарданд. Вақте ки мо мефаҳмем, ки маркази назорати шабакаи умумиҷаҳонӣ ва «шоҳроҳи фавқулоддаи иттилоотӣ» дар Иёлотӣ Муттаҳида идора ва таҳти назорат аст, мо дарке аз он пайдо мекунем, ки чӣ маъно дорад, ки Иёлотӣ Муттаҳида аз осмон оташ фуруд меоварад ва тамоми ҷаҳонро фиреб медиҳад. «Оташ» дар китоби Ваҳй рамзи як паём аст.

Рамзбандии Ваҳй боби сздаҳум, ва ояти сздаҳум, аз набард дар кӯҳи Кармил гирифта шудааст, ки дар он ҷо анбиёи Баал ва анбиёи ашераҳо натавонистанд оташро аз осмон фуруд оваранд, то тасдиқ кунанд, ки Баал ва Ашторот худоёни ҳақиқӣ мебошанд. Баал, ки илоҳи мардона буд, ва Ашторот, ки илоҳи занона буд, сурати ҳайвонро намояндагӣ мекунанд, яъне омезиши нопоки калисо ва давлат. Онҳо анбиёи Изобал буданд, ки ӯ бо Ахъоб дар муносибати нопок қарор дошт. Он ду шоҳиди нубувватии сурати ҳайвон дар достони кӯҳи Кармил, нақши Иёлотӣ Муттаҳидаро муайян месозанд, ки аввал дар Иёлотӣ Муттаҳида сурати низоми папириро ба вучуд меоварад, ва баъд аз он дар ҷаҳон. «Оташ» дар Кармил мебоист далели он бошад, ки Худои ҳақиқӣ дар асл кист. Он ваҳйеро аз осмон намояндагӣ мекард, ки Худои ҳақиқиро муайян месохт, ва ҳамин масъала ҳамон вақт вучуд дорад, ки Иёлотӣ Муттаҳида оташро аз осмон фуруд меоварад.

Дар китоби Ишаё, Худое ки анҷомро аз ибтидо муайян месозад, ба ҳамон саҳнаи кӯҳи Кармили қадим мурочиат мекунад, ва ҳамчунин ба саҳнаи нубувватие, ки ҳангоми он Иёлотӣ Муттаҳида аз осмон оташ фуруд меоварад, ишора менамояд.

«Даъвои худро пеш оред, — мегӯяд Худованд; — далелҳои қавии худро биёред, — мегӯяд Подшоҳи Яъқуб. Бигзор онҳо онҳоро пеш оваранд ва ба мо нишон диҳанд, ки чӣ воқеъ хоҳад шуд; бигзор чизҳои пешинаро нишон диҳанд, ки онҳо чӣ буданд, то мо онҳоро баррасӣ намоем ва анҷоми онҳоро бидонем; ё чизҳои ояндаро ба мо эълон кунанд. Чизҳоеро, ки баъд аз ин хоҳад омад, нишон диҳед, то бидонем, ки шумо худоён ҳастед; оре, некӣ кунед ё бадӣ кунед, то мо ба ҳайрат оем ва онро яқоя бубинем. Инак, шумо аз ҳеч ҳастед, ва кори шумо аз нобудӣ аст; касе ки шуморо интиҳоб мекунад, макрӯҳ аст. Ман касеро аз шимол барангехтаам, ва ӯ хоҳад омад; аз баромадани офтоб номи Маро хоҳад хонд; ва бар мирон мисли бар лой хоҳад омад, ва чунон ки қулолгар гилро поймол мекунад. Кист, ки аз ибтидо эълон кардааст, то мо бидонем? ва аз пеш, то бигӯем: “Ҷ росткор аст”? Оре, ҳеч касе нест, ки нишон диҳад; оре, ҳеч касе нест, ки эълон кунад; оре, ҳеч касе нест, ки суханони шуморо бишнавад. Аввалин кас ба Сион хоҳад гуфт: “Инак, инак онҳо”; ва Ман ба Ерусалим муждаоваре хоҳам дод». Ишаё 41:21–27.

Дар ҷанги осмони якум, ки бо қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда оғоз меёбад, ба Иёлотӣ Муттаҳида, инчунин ба худи Шайтон, иҷоза дода хоҳад шуд, ки «даъвои» худро «пеш оваранд», ва онҳо оташро аз осмон фуруд хоҳанд овард, то бикӯшанд исбот намоянд, ки худои Изобал Худои ҳақиқист. Ҷаҳон мачбур карда хоҳад шуд, ки нишони рӯзи ибодати он худоро бипазирад. Оташе, ки аз осмон ба воситаи «шоҳроҳи фавқуттилоотӣ» бар тамоми башар фуруд оварда мешавад, амали «ҳеч» аст, ва ҳар кӣ паёми ба воситаи он васила

расонидашударо интихоб кунад, «кароҳат» аст.

Дар он мубориза, як саду чихилу чор ҳазор ва баъд аз он анбӯхи бузург, шоҳидони Худо дар баҳси он хоҳанд буд, ки Худои ҳақиқӣ кист. Паёмҳое, ки аз ҳар ду ҷониби ҷанг расонида мешаванд, ҳамчун «оташ» тасвир гардидаанд. Ҳамаи халқҳо ҷамъ оварда хоҳанд шуд, то муайян гардад, ки Худои ҳақиқӣ кист, ва барои исботи «ҳақиқат» ду синфи шоҳидон хоҳад буд.

Бигзор ҳамаи халқҳо ҷамъ оварда шаванд, ва қавмҳо гирд оянд: кист аз миёни онҳо, ки инро эълон карда тавонад, ва чизҳои пешинаро ба мо нишон диҳад? Бигзор шоҳидони худро пеш оваранд, то сафед шаванд; ё бигзор бишнаванд ва бигӯянд: «Ин ростӣ аст». «Шумо шоҳидони Ман ҳастед, мегӯяд Худованд, ва бандаи Ман, ки баргузидаам, то Маро бишносед ва ба Ман имон оваред, ва дарк кунед, ки Ман Ё ҳастам: пеш аз Ман ҳеч ҳудое сохта нашуда буд, ва баъд аз Ман низ нахоҳад буд. Ман, яъне Ман, Худованд ҳастам; ва ғайр аз Ман наҷотдиҳандае нест. Ман эълон кардаам, ва наҷот додаам, ва нишон додаам, ҳангоме ки дар миёни шумо ҳудои бегонае набуд; бинобар ин, шумо шоҳидони Ман ҳастед, мегӯяд Худованд, ки Ман Худо ҳастам». Ишаё 43:9–12.

Зухуроти ниҳони Кӯҳи Кармил, барои Шайтон шоҳидон ва барои Худо шоҳидон дорад. Ин намоиш барои исботи он аст, ки Худои ҳақиқӣ кист, аммо шоҳидони вафодори Худо бояд ба чӣ шаҳодат диҳанд?

Чунин мегӯяд Худованд, Подшоҳи Исроил ва Раҳокунандаи ӯ, Худованди лашкарҳо: Ман Аввал ҳастам, ва Ман Охир ҳастам; ва ғайр аз Ман ҳеч Ҳудое нест. Ва кист, ки монанди Ман бихонад, ва онро эълон намояд, ва барои Ман ба тартиб оварад, аз он замоне ки Ман қавми қадимро барқарор намудам? Ва чизҳоеро, ки меоянд ва хоҳад омад, бигзор ба онҳо нишон диҳанд. Натарсед ва ҳаросон нашавед; оё Ман аз он вақт ба ту нагуфтаам ва эълон накардаам? Шумо шоҳидони Ман ҳастед. Оё ғайр аз Ман Ҳудое ҳаст? Оре, ҳеч Ҳудое нест; Ман ҳеч касро намешиносам. Онҳое ки бути қандакоришударо месозанд, ҳамаашон ботиланд; ва чизҳои дилписанди онҳо ғоида нахоҳанд расонд; ва онҳо худ шоҳидони хешанд; намебинанд ва намедонанд, то шарманда шаванд. Ишаё 44:6–9.

Вафодорон дар рӯёруи ниҳони Кӯҳи Кармил бояд ба он ҳақиқат шаҳодат диҳанд, ки Худо Аввалин ва Охирин аст. Ё ҳамон Худоест, ки «қавми қадимро таъин кардааст», то «чизҳое ки меоянд»-ро муайян созад. Шоҳидони Худо бояд Ваҳйи Исои Масеҳро, ки андаке пеш аз ҷанги ниҳони Кӯҳи Кармил кушода мегардад, пешкаш намоянд.

Паёми кӯҳи Кармали Шайтон ҳамчун оташе тасвир мешавад, ки аз осмон фурӯд меояд.

Ва ӯ муъҷизоти бузург ба амал меоварад, ба тавре ки дар пеши назари одамон аз осмон бар замин оташ фуруд меоварад, Ваҳй 13:13.

Ин оят муъҷизотеро тавсиф мекунад, ки Иёлоти Муттаҳида ба воситаи илми муосири гипноз, ки ба инсоният тавассути «шоҳроҳи бузурги иттилоотӣ» расонида мешавад, ба амал меоварад. Аммо ин оят ҳамчунин дар бораи зухури ҳуди Шайтон сухан мегӯяд, ҳангоме ки ӯ

худро ба ҷойи Масеҳ вонамуд мекунад.

«Фариштае, ки дар эълони паёми фариштаи сеюм ҳамроҳ мешавад, бояд тамоми заминро бо ҷалоли худ равшан созад. Дар ин ҷо амале пешгӯӣ шудааст, ки дорои фарогирии умумичаҳонӣ ва қудрате бесобиқа аст. Ҳаракати адвентии солҳои 1840–44 зухуроти пурҷалоли қудрати Худо буд; паёми фариштаи аввал ба ҳар истгоҳи миссионерӣ дар ҷаҳон расонда шуд, ва дар баъзе кишварҳо бузургтарин шавку рағбати динӣ паدید омад, ки аз замони Ислоҳоти асри шонздаҳум то кунун дар ягон сарзамин дида нашуда буд; аммо ҳамаи инро ҳаракати пуриқтидор зери хушдори охири фариштаи сеюм фаро хоҳад гузашт.»

«Ин кор ба кори рӯзи Панतिकост монанд хоҳад буд. Чунон ки «борони аввал» ҳангоми фурӯрехтани Рӯҳулқудс дар оғози мужда дода шуд, то ки сабиши тухми гаронбаҳоро ба вучуд оварад, ҳамчунин «борони охир» дар анҷоми он барои расонидани ҳосил дода хоҳад шуд. «Пас хоҳем донист, агар ба донишони Худованд пайравӣ намоем: зухури Ё чун субҳ омода аст; ва Ё назди мо мисли борон хоҳад омад, мисли борони охир ва борони аввал бар замин». Хушаъ 6:3. «Пас, эй фарзандони Сион, шод бошед ва дар Худованд Худои худ хурсандӣ кунед; зеро Ё ба шумо борони аввалро ба андоза додааст, ва барои шумо боронро нозил хоҳад кард, яъне борони аввал ва борони охир». Юил 2:23. «Дар айёми охир, мегӯяд Худо, Ман аз Рӯҳи Худ бар ҳар башар хоҳам рехт». «Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар кӣ номи Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт». Аъмол 2:17, 21.»

«Кори бузурги Инчил набояд бо зухури камтари қудрати Худо аз он чи оғози онро тавсиф мекард, ба анҷом расад. Нубувватҳое, ки дар рехта шудани борони аввалин дар оғози Инчил ба иҷро расиданд, боз дар борони охирин, ҳангоми анҷоми он, ба иҷро хоҳанд расид. Инҳоянд “айёми тароват”, ки ҳавворӣ Петрус ба онҳо ҷашм медӯхт, вақте гуфт: “Пас, тавба кунед ва рӯҳӣ намоед, то гуноҳҳои шумо маҳв гарданд, ҳангоме ки айёми тароват аз хузури Худованд фаро расад; ва Ё Исоро хоҳад фиристод.” Аъмол 3:19, 20.»

«Бандагони Худо, ки рӯяшон аз тақдиси муқаддас равшан гардида, медурахшад, аз ҷое ба ҷое мешитобанд, то паёми осмониро эълон намоянд. Ба воситаи ҳазорон овоз, дар саросари замин, ин хушдор дода хоҳад шуд. Муъҷизаҳо ба амал оварда хоҳанд шуд, беморон шифо хоҳанд ёфт, ва аломоти аҷоибҳо ба пайравони имондор хоҳад пайваست. Шайтон низ амал мекунад, бо муъҷизаҳои дурӯғин, ҳатто оташро аз осмон дар пеши назари одамон фуруд меоварад. Ваҳй 13:13. Ҳамин тавр сокинони замин водор карда хоҳанд шуд, ки мавқеи худро интиҳоб намоянд». «Муборизаи Бузург», 611, 612.

Вақте ки мо ба он замон мерасем, ки шайтон оташро аз осмон фурӯ меорад, «сокинони замин водор карда хоҳанд шуд, ки мавқеи худро ишғол намоянд». Дар он вақт, шохиди Худо «аз ҷое ба ҷое шитоб хоҳад кард, то паёмеро, ки аз осмон аст, эълон намояд. Ба воситаи ҳазорҳо овоз, дар тамоми рӯи замин, ин огоҳӣ дода хоҳад шуд». Коре, ки шохидони Худо анҷом хоҳанд дод, «монанди кори Рӯзи Панतिकост хоҳад буд», вақте ки «фариштае, ки дар эълони паёми фариштаи сеюм ҳамроҳ мешавад, бояд тамоми заминро бо ҷалоли худ равшан гардонад». Дар Панतिकост, оташ рамзи рехтани Рӯҳулқудс буд, ва оташ ҳамчунин рамзи рехтани рӯҳи нопоки шайтон аст.

Пас аз он ки Юҳанно дар боби ҳафтуми Ваҳй яксаду чихилу чаҳор ҳазор ва чамоати бузургро муаррифӣ мекунад, ӯ кушода шудани мӯҳри ҳафtum ва ниҳонро муайян месозад. Мӯҳри ниҳой ё ҳафtum рамзи кушода шудани Ваҳйи Исои Масеҳ аст, ва ягона нубувват дар китоби Ваҳй мебошад, ки бояд андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳон кушода мегардид. Мӯҳри ҳафtum, ҳафт раъд ва Ваҳйи Исои Масеҳ ҳама рамзҳои як ҳақиқати ягонаанд, ки андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳон ошкор карда мешавад. Ваҳйи Исои Масеҳ ҳислати Масеҳ ва қудрати офаринандаи Ёро ҳамчун Алфа ва Омега таъкид менамояд. Ҳафт раъд таърихеро муайян мекунамд, ки дар он яксаду чихилу чаҳор ҳазор мӯҳр карда мешаванд, ва мӯҳри ҳафtum фурӯрезии Рӯҳулқудсро дар чараёни ҳамон таърих муайян менамояд, вақте ки он ду шохид эҳё мешаванд ва қудрати офаринандаи «ҳақ»-и Худоро, ки аз Падар ба Писар, аз Писар ба Ҷабраил, ва аз ӯ ба пайғамбар расонда мешавад, дарёфт мекунамд, то ба онҳое бирасад, ки интиҳоб мекунамд онро бихонанд, бишнаванд ва қудрате, ки дар он нухфтааст, нигоҳ доранд.

Ва хангоме ки Ё муҳри ҳафtumро кушод, дар осмон тақрибан ним соат сукут ҳукмфармо шуд. Ва ман он ҳафт фариштаро дидам, ки дар ҳузури Худо меистоданд; ва ба онҳо ҳафт карнай дода шуд. Ва фариштаи дигаре омада, назди қурбонгоҳ истод, дар ҳоле ки маҷмари тиллоӣ дошт; ва ба ӯ бухури бисёр дода шуд, то онро бо дуоҳои ҳамаи муқаддасон бар қурбонгоҳи тиллоие ки пеши тахт буд, пешкаш намояд. Ва дуди бухур, ки бо дуоҳои муқаддасон буд, аз дасти фаришта ба ҳузури Худо боло рафт. Ва фаришта маҷмарро гирифта, онро аз оташи қурбонгоҳ пур кард ва бар замин афканд; ва овозҳо, ва раъдҳо, ва барқҳо, ва заминларзае ба амал омад. Ваҳй 8:1–5.

Дар оятҳо «ҳафт фаришта» бо «ҳафт карнай» «пеши Худо истода буданд». Он ҳафт фариштаи карнайдор, тибқи фаҳмиши маъмули дуруст, ҳамчун намоёндаи доварҳои Худо бар зидди Рум барои қорӣ намудани ибодати якшанбе фаҳмида шудаанд. Руми бутпараст, зери ҳукмронии Константин, дар соли 321 нахустин қонуни якшанберо қабул кард, ва то соли 330 империяи ӯ ба шарқ ва ғарб тақсим гардид. Аз ҳамон нуқта чаҳор карнаӣ аввал ба садо додан оғоз карданд, ва онҳо нерӯҳои таърихиро намоёндагӣ мекарданд, ки бар зидди империяи ӯ ба қор бурда шуданд ва то соли 476 шаҳри Румро дар ҳолате гузоштанд, ки дигар ҳеҷ гоҳ ҳокими румӣ бар он шаҳр ҳукмронӣ накард, шаҳре ки рамзи қувват ва ҷалоли Рум буд. Вақте ки папагӣ дар Шӯрои Орлеан дар соли 538 қонуни якшанберо қабул кард, Муҳаммад барангехта шуд, то довариро бар зидди калисои Рум оварад, чунон ки карнайҳои панҷум ва шашум онро ифода мекунамд, ки ҳамчунин воӣи аввал ва дуюм буданд ва намоёндаи Исломи буданд. Ҳарчанд фаҳмиши суннати он карнайҳо дуруст аст, онҳо дар он порчае, ки дар Ваҳй боби нӯҳ пешниҳод шудаанд, ҳамчун «балоҳо» таъриф шудаанд.

Ва боқимондаи одамоне ки бо ин балоҳо кушта нашуданд, аз қорҳои дастҳои худ тавба накарданд, то ки девҳоро ва бутҳои аз тилло, нуқра, мис, санг ва ҷӯб сохташударо, ки на дида метавонанд, на шунида, ва на роҳ раванд, парастииш накунамд. Ва аз қатлҳои худ, ва аз ҷодугариҳои худ, ва аз зиноқориҳои худ, ва аз дуздҳои худ низ тавба накарданд. Ваҳй 9:20, 21.

Иҷрои комил ва ниҳони ҳафт карнай — ҳафт балои охирини Ваҳй, боби шонздаҳ, мебошад. Ҳатто як баррасии содаи хусусиятҳои нубуввати ҳафт карнаи Ваҳй, боби нӯҳ, нишон медиҳад, ки онҳо хусусиятҳои мувозии ҳафт балои охиринро доро мебошанд. Кушода шудани мӯҳри ҳафтум дар он давраи таърихӣ воқеъ мегардад, ки дар он замон мӯҳлати имтиҳон наздик ба анҷом расидан аст ва ғазаби Худо, чунон ки бо ҳафт балои охирин ифода шудааст, наздик аст рехта шавад.

Вақте ки Масеҳ, ҳамчун Шери қабилаи Яҳудо, «мӯҳри ҳафтумро кушод», фариштае омада, назди қурбонгоҳ истод, дар ҳоле ки маҷмари тиллоӣ дошт; ва ба ӯ бухури бисёре дода шуд, то онро бо дуоҳои ҳамаи муқаддасон бар қурбонгоҳи тиллоие, ки дар пеши тахт буд, тақдим намояд. Ва дуди бухур, ки ҳамроҳи дуоҳои муқаддасон буд, аз дасти фаришта ба ҳузури Худо боло рафт.» Фурурёзиши Рӯҳулқудс дар Панतिकстро дуои якдилонии имондороне, ки дар Уршалим чамъ омада буданд, пешгузарӣ кард.

«Эҳёи тақводории ҳақиқӣ дар миёни мо бузургтарин ва фавритарин аз ҳамаи эҳтиёҷоти мост. Ҷустуҷӯи ин бояд кори аввалини мо бошад. Барои ба даст овардани баракати Худованд бояд кӯшиши ҷиддӣ ба ҳарч дода шавад, на аз он сабаб ки Худо намехоҳад баракати Худо бар мо арзонӣ дорад, балки аз он сабаб ки мо барои қабул кардани он омода нестем. Падари осмонии мо барои ато кардани Рӯҳулқудси Худ ба онҳое ки аз Ӯ илтимос мекунанд, бештар омода аст аз он ки падарону модарони заминӣ барои додани ҳадияҳои нек ба фарзандони худ омодаанд. Аммо вазифаи мост, ки ба воситаи эътироф, фурутанӣ, тавба ва дуои ҷиддӣ, он шартҳоро ба ҷо оварем, ки Худо бар асоси онҳо ваъда додааст баракати Худо ба мо ато намояд. Эҳёро танҳо дар ҷавоб ба дуо метавон интизор шуд». Selected Messages, book 1, 121.

Кушода шудани мӯҳри ҳафтум мӯҳр задан ба яксаду чилу чор ҳазор нафарро муайян месозад. Ин мӯҳргузори бо дуо оғоз меёбад, аммо на танҳо бо амали ҳуди дуо, балки бо дуои мушаххасе. Он дуои мушаххас дар китоби Дониёл муайян шудааст, ки албатта, ҳамон китоби Ваҳй низ ҳаст.

Юҳанно дар Ваҳй ва Дониёл дар китоби худ, рамзи он яксаду чихилу чаҳор ҳазор дар «рӯзҳои охир» мебошанд. Дар «рӯзҳои охир» онҳое ки бояд дар ҷараёни ҷанги осмони аввал шохидони Худо бошанд, ба он нубуввате шаҳодат хоҳанд дод, ки андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз кушода мегардад. Ин дар оятҳое ки ҳоло баррасӣ мекунем, ҳамчун мӯҳри ҳафтум ба тасвир оварда шудааст. Дуоҳое, ки назди фаришта бо «мубаххари тиллоӣ» меоянд, дуои Дониёл дар боби нӯҳми китоби ӯ ифода мекунад. Он дуо дуои мушаххас аст, ки Мусо онро дар иртибот бо нубуввати «ҳафт замон» баён намудааст. Он дуо дучониба аст, ва Дониёл муҳтавои дуои дучонибаи худро бо истилоҳҳои «лаънат» ва «қасам»-и Мусо ҷой медиҳад. Китобҳои Дониёл ва Ваҳй як китобанд, ва ҳамон хатҳои нубуввате, ки дар китоби Дониёл ҳастанд, дар китоби Ваҳй идома меёбанд.

Дуое, ки боиси рехтани оташи муқаддас дар ҳаракати фариштаи қудратманди Ваҳйи ҳаждахум мегардад, ҳамон дуои Дониёл дар бораи «ҳафт замон» аст. Ин ҳамон дуое мебошад, ки фаришта Ҷаброилро аз осмон фуруд овард, то нубувватҳоро ба Дониёл шарҳ диҳад. Дар анҷоми дуои ӯ, ки бист ояти аввали Дониёл боби нӯҳро дар бар мегирад,

Чаброил наздики вақти қурбонии шомгоҳӣ фуруд омад. Дуоҳое, ки боло мераванд ва фаришта бо маҷмари тиллоӣ онҳоро қабул мекунад, дуоҳое мебошанд, ки ҳангоми фуру рафтани офтоб, дар шомгоҳи «рӯзҳои охир», боло мераванд.

Ва ҳанӯз ман сухан мегуфтам, дуо мекардем ва гуноҳи худро ва гуноҳи қавми худ Исроилро эътироф менамудам, ва илтиҷои худро ба ҳузури Худованд Худои худ барои кӯҳи муқаддаси Худои худ пешкаш мекардам; оре, ҳанӯз ман дар дуо сухан мегуфтам, ҳамоно мард Чабраил, ки ўро дар рӯйё дар ибтидо дида будам, бо парвози тез расида, маро тақрибан дар вақти қурбонии шом ламс намуд. Дониёл 9:20, 21.

Дуои Дониёл эътирофи на танҳо гуноҳҳои худӣ ў, балки ҳамчунин гуноҳҳои қавми Худо буд. Дуои ў намунаи аслии дуои тавбаест, ки бо «ҳафт вақт»-и Ибодат боби бисту шаш алоқаманд аст.

Ва онҳое ки аз шумо боқӣ мондаанд, дар заминҳои душманони худ аз гуноҳи хеш пажмурда хоҳанд шуд; ва ҳамчунин аз гуноҳҳои падарони худ, бо онҳо, пажмурда хоҳанд шуд. Агар онҳо ба гуноҳи худ ва ба гуноҳи падарони худ, бо хиёнате ки ба Ман хиёнат карданд, иқрор намоянд, ва низ ба он ки бар ҳилофи Ман рафтор карданд; Ва ба он ки Ман низ бар ҳилофи онҳо рафтор карда, онҳоро ба замини душманонашон овардам; пас агар дили номахтуни онҳо фурутан гардад, ва он гоҳ ҷазои гуноҳи худро бипазиранд: Он гоҳ Ман аҳди Худро бо Яъқуб ба ёд хоҳам овард, ва низ аҳди Худро бо Исҳоқ, ва низ аҳди Худро бо Иброҳим ба ёд хоҳам овард; ва заминро ба ёд хоҳам овард. Ибодат 26:39–42.

Пас аз он ки Мусо ҷазои марбут ба «ҳафт маротиба»-ро, ки онро «низои» аҳди Худо меномад, баён мекунад, ў муайян месозад, ки қавми Худо чӣ бояд бикунанд, агар ва ҳангоме ки огоҳ шаванд, ки онҳо дар замини душман ғулуманд, чунон ки Дониёл буд. Ба онҳо лозим буд, ҳамоно тавре ки Дониёл намояндагӣ мекард, гуноҳҳои худро, ҳамчунин гуноҳҳои падарони худро эътироф намоянд.

Ҳангоме ки ин дуои махсус аз ҷониби онҳое ба ҷо оварда мешавад, ки даъват шудаанд то аз ҷумлаи яксаду чилу чор ҳазор бошанд, фариштае, ки мабҳараи тиллоӣ дорад, «мабҳараро гирифта», онро «аз оташи қурбонгоҳ пур мекунад ва бар замин меандозад; ва овозҳо, ва раъдҳо, ва барқҳо, ва зилзилае ба амал омад». Оташи муқаддасе, ки паёми «ҳақиқат»-ро дар муқобили паёми қалбакии «оташ», ки Иёлоти Муттаҳида ва Шайтон аз осмон фуруд меоранд, ифода мекунад, дар соати он «зилзила», ки қонуни якшанбе аст, рӯй медиҳад.

Дар китоби Закарьё ба мо хабар дода мешавад, ки Заруббобил ҳам таҳкурсӣ ва ҳам санги сари маъбадро дар таърихи аз нав бино шудани маъбад ва Ерусалим пас аз бозгашт аз асорате, ки Дониёл ҷузъи он буд, гузоштааст.

Ва ў дар ҷавоби ман сухан ронда, гуфт: «Ин аст каломи Худованд ба Зеруббобил, ки мегӯяд: “На бо қувват ва на бо тавоноӣ, балки бо Рӯҳи Ман”, мегӯяд Худованди лашкарҳо. “Ту кистӣ, эй кӯҳи бузург? Пеши Зеруббобил ту ба ҳамворӣ табдил хоҳӣ ёфт; ва ў санги сарро бо нидоҳо берун хоҳад овард, дар ҳоле ки нидо мекунад: ‘Файз, файз бар он!’” Ва каломи Худованд боз бар ман нозил шуда, гуфт: “Дастҳои Зеруббобил

тахкурсии ин хонаро гузоштаанд; дастҳои ӯ ҳамчунин онро ба анҷом хоҳанд расонд; ва ту хоҳӣ донист, ки Худованди лашкарҳо маро назди шумо фиристодааст. Зеро кист, ки рӯзи чизҳои хурдро ҳакир шумурда бошад? Зеро онҳо шод хоҳанд шуд ва шоқулро дар дасти Зеруббобил бо он ҳафт хоҳанд дид; онҳо чашмони Худованд ҳастанд, ки дар тамоми замин ба ҳар сӯ давутоғ мекунанд.” Закарьё 4:6–10.

Заруббобил маънои «насли Бобил»-ро дорад ва рамзи паёми фариштаи дуҷум аст, ки ҳангоме бо паёми Нидои Нимашаб якҷо гардид, дар ҳаракати ибтидоии адвентизм «тахкурсӣ»-ро гузошт. Заруббобил ҳамчунин тақрори паёми фариштаи дуҷумро дар ҳаракати поёнии адвентизм, дар ҳаракати Future for America, намоёндагӣ мекунанд, вақте ки «санги саркунча» гузошта мешавад.

Чаҳон аз ду шоҳиде, ки дар водии устухонҳои мурда, дар кӯчае ки «шоҳроҳи фавқулмаълумот» аст, кушта шуда буданд, шодӣ кард. Вақте ки он ду шоҳид дубора ба ҳаёт оварда шуданд, чаҳон тарсид, ва осмонҳо шодӣ карданд. Закариё, мисли ҳамаи анбиё, «рӯзҳои охир»-ро муайян мекунанд, замоне ки қавми Худо шодӣ мекунанд. Закариё ба мо хабар медиҳад, ки онҳо дар эҳёи он ду шоҳид, вақте ки «он ҳафт»-ро мебинанд, шодӣ мекунанд. «Он ҳафт» ҳамон вожаи ибронист, ки дар Левӣ бисту шаш ба сурати «ҳафт бор» тарҷума шудааст. Ҳаракати фариштаи аввал санги бунёдии «ҳафт бор»-и Мӯсорро гузошт, ва он «ҳақиқат», сарфи назар аз рад шудани он дар соли 1863, бояд санги сарикунчаи ҳаракати фариштаи сеюм низ бошад.

Вақте ки он шинохта ва ба амал оварда шавад, ва бо дуои муносиби дугона бар он амал карда шавад, оташи ҳақиқӣ, чунон ки дар рӯзи Пантикост буд, бар замин андохта хоҳад шуд.

Мо дар мақолаи навбатӣ баррасии кушода шудани мӯҳри ҳафтҷумро идома хоҳем дод.